

V daném případě je nesporno, že st-I v době, kdy žádal za postup do 3. stupně VI. hodn. třídy a kdy o této žádosti bylo rozhodováno (podání z 25. března 1925, resp. rozhodnutí zsp-é z 22. června 1925), již o své diskvalifikaci věděl (sám uvádí, že byl o první diskvalifikaci zpraven 19. ledna 1923) a že dále za léta 1922, 1923 a 1924, která by pro dovršení lhůty tříleté pro časový postup z 2. do 3. stupně platového VI. hodn. třídy byla směrodatná, byl kvalifikován známkami uvedenými v § 51, odst. 4 služ. pragm.

Neměl tudíž nss za daného stavu ani příčiny zkoumati, zda kvalifikační posudek má povahu deklaratorní nebo konstitutivní a zda působí ex nunc nebo ex tunc; pokud pak stížnost se tu dovolává nál. Boh. 4497/25 adm., stačí uvést, že nález ten nezabýval se otázkou v daném případě spornou, nýbrž otázkou, zda lze přiznané již započtení vál. pololetí, resp. propočtení služ. doby zrušiti dodatečně pro později provedenou kvalifikaci.

Je tedy i námitka ad 2.) bezdůvodná a bylo stížnost zamítnouti.

Č. 6973.

Státní zaměstnanci. — Vojenské věci: Může vdova stát. zaměstnance uplatňovati nárok na odpočivné požitky zemřelého manžela?

(Nález ze dne 16. prosince 1927 č. 23.884).

V ě c: Kateřina Š. v P. (adv. Dr. Ot. Blecha z Prahy) proti ministerstvu národní obrany stran zaopatřovacích požitků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Podáním z 30. ledna 1925 žádal manžel st-lčín vzhledem k tomu, že mu byl vyřízením z 24. ledna 1925 přiznán charakter francouzského legionáře, aby mu poskytnuto bylo invalidní opatření, a udal, že používá teprve nyní zák. č. 76/22, ježto si dříve nemohl zaopatřiti potřebné doklady, zvláště o charakteru legionáře.

Výnosem mno ze 16. prosince 1925 byly st-lčinu manželku poukázány od 1. ledna 1925 na základě superarbitračního řízení, jímž shledáno, že jest »zatím neschopen« a že vyhovuje podmínkám, stanoveným v §§ 81—83 zák. č. 76/22, podle zák. č. 288/24 zaopatřovací požitky určité výše. — — —

Výnos ten byl doručen manželku st-lky 5. února 1926, kteréhož dne na to pak též zemřel.

Podáním z 1. března 1926 žádala manželka zemřelého, aby mno výrok ten zrušilo a zemřelému manželku přiznalo požitky ode dne účinnosti zákona, t. j. od 1. ledna 1920; vzhledem pak k vyličeným obtížím, se kterými bylo spojeno zaopatření si potvrzení charakteru legionáře, žádala st-lka, aby v případě jejího manžela, vymykajícím se rámci obvyklého projednání přihlášek a zasluhujícím zvláštního řešení, bylo případně použito blahovlnného výkladu zákona.

Nař. výnosem vyrozumělo mno st-lku, že nemůže ani výjimečně její žádosti vyhověti, poněvadž zemřelý uplatnil podle ustanovení § 23 zák.

č. 76/22 nárok na voj. zaopatř. požitky podle § 81 cit. zák. až v lednu 1925 a byly mu zaopatř. požitky 1. lednem 1925 k výplatě poukázány.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Nárok na požitky zaopatř., stanovené zák. ze 17. února 1922 č. 76 Sb. a z 22. prosince 1924 č. 288 Sb. jest, jak ze znění cit. zákonů a povahy požitků samých plyne, obmezen na osobu oprávněného, lpí na jeho osobě, jest tudíž nárokem ryze osobním.

St-lčin zemřelý manžel uplatnil sám za svého života nárok na zaopatř. požitky, a to bez určitého termínu; vznesl tedy onou žádostí nárok, aby mu byly přiznány zaoptř. požitky takové výše a od oné doby, jak to platné předpisy připouštějí. O této žádosti manžela st-lčina bylo rozhodnuto výnosem ze 16. prosince 1925; tento výnos byl st-li za jeho života doručen a byly jím zemřelému manželovi st-lčinu přiznány zaopatř. požitky od 1. ledna 1925, čímž bylo tedy zároveň vysloveno, že mu za dřívější doby požitky nepřísluší. Nebyl-li manžel st-lčin s tímto vyřízením spokojen, mohl on, resp. po jeho smrti pozůstalost jeho, podati do 60 dnů stížnost na nss. To se nestalo, takže jest tu pravoplatný výrok, že manželovi st-lčinu zaopatřovací požitky před 1. lednem 1925 nepřísluší.

Když nyní st-lka žádostí z 1. března 1926, tedy po smrti manželově, žádala za přiznání zaoptř. požitků pro zemřelého manžela již od 1. ledna 1920, vznesla tím znova nárok, který již dřívějším rozhodnutím byl pravoplatně zamítnut. K tomu však st-lka oprávněna nebyla, když nárok na zaopatřovací požitky jest nárokem osobním.

Proto také žal. úřad právem v rozhodnutí nyní nař. vyslovuje, že nemůže »ani výjimečně žádosti st-lky vyhověti«, čímž zřejmě dává na jevo, že ani cestou milosti zaopatř. požitky za onu dřívější dobu nepovoluje.

Zamítnutím žádosti nebylo tedy porušeno žádné subj. právo st-lčino, když jednak k vznesení nároku shora uvedeného oprávněna nebyla, třeba by dle tvrzení stížnosti jako manželka nastupovala v práva zesnulého manžela, a jednak na příznivé vyřízení cestou milosti vůbec právního nároku není.

Č. 6974.

Vojenské věci: Vojenský gážista, který proti předpisu uzavřel sňatek bez povolení voj. správy, nemá nároku na dodatečné uznání sňatku voj. správou.

(Nález ze dne 17. prosince 1927 č. 25.076).

Prejudikatura: Boh. 6433/27 adm.

Věc: Emil T. v B. proti ministerstvu národní obrany o účinnosti uznání sňatku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l sloužil v býv. rak.-uh. armádě jako aktivní gážista z povolání a podal dne 26. března 1919 u okr. doplňovacího velitelství ve Znojmě přihlášku o přijetí do svazu čsl. armády jako gážista ve výslužbě. V roce 1921 odvolal st-l svou přihlášku do výslužby a byl pak